

Quan jo anava a estudi...

El gos de casa

Pobre company! M'en recordo com si en fes quatre dies, i això que en aquell temps mos cabells rossejaven com l'estopa en l'aspi de la Munda, i ara són tot cendra.

No sé pas si va ésser ell o jo qui primer vingué al món: sols puc dir que vivíem l'un per l'altre, com dos enamorats, i millor encara, com Sant Roc i el gos, que així ens ho deien pel poble.

Tot just clarejava i ja el sentia remoure's a la porta del meu recambró. Poc a pocet ficava, per l'esclatxa que feien les dues bates, la pota bellugadissa que semblava la manona d'un infant dintre d'una mitgeta de seda, i després de fer-la anar amunt i avall bella estona com si polsés les cordes d'una guitarra, d'un cop d'esquena obria aquella porta, i tant sobtat me'l veia dalt del llit, que mai vaig poder esbrinar si era ell o si era la claror descarada del sol ixent qui primer hi arribava. Amb quina pressa enfonzava el cap en les robes calentes del llit, fent l'endormiscat per por de les meves entremaliadures! Més, a fè que no li valia, perquè jo l'engabanyava amb els meus vestits, li girava les orelles del revés, el sardanejava sense pietat, el bressava com al meu germanet petit, i, Déu m'ho perdoni, fins el senyava com

a mí mateix, que prou feina em donava el conseguir-ho.

Gairebé tothom se l'estimava a casa; no tant com jo, perquè allò hauria sigut una casa de bojos; però Déu n'hi do per al pobre *Galan*, que no sabia cap on girar-se de feina en l'hora de les festes, quan mos germans i jo arribavem, amb el pare, de la vila. Qui tantmateix no se l'estimava gens ni gota era la Munda, la criada vella i mal amorosa que ja havia fet de seguidora al casament de l'avi i havia vist néixer al pare i a tots nosaltres, i que ara com ara de res servia, llevat de filar barrober i disputar a totes hores amb l'àvia.

Si el gos grinyolava, ja es podia ben dir que la Munda l'havia trepitjat o que li havia aplanat entre cap i coll la filosa. Sentir al gos i reptar tothom a la Munda, era el nostre patiment de cada dia. L'àvia deia que la criada vella estava gelosa del gos perquè jo l'estimava més que no pas a ella: més, com sempre disputava amb la Munda, jo em creia que això eren malesvolences; encara que ja podia tenir raó l'àvia, perquè la Munda no es deixava de dir a cada punt que era pecat estimar tant a les bèsties.

Tant me l'estimava, que un dia fins me'l vaig endur a estudi reconcolit sota la blusa. De cop tot anà bé. Vaig amagar-lo en el pupitre, tenint-lo fort amb els brassos per por de